

да бързатъ за да заловятъ на мѣстото на прѣстѣпленіе-
то останалитѣ бунтовници.

Во Свищовъ вече очакваха съ привѣтствія и поздравления румънскитѣ полковници, майори, капитани и разни чеповници. Какви вѣрни васали сж тѣзи Власи, и какви сж тѣ прѣдусмотрителци! Тѣ докарали четири високи, черни като смола конѣ, съ сръбърни хамути, невирѣгнати въ султанскитѣ топове, а въ виенско ландо, за да може великиятъ паша да обиходи полетата на битката. Това е поцарѣкъ отъ княза госполарѣ. Какъвъ е той вѣренъ и усъртенъ! Той се стреми по надеженъ пѣтъ къмъ даиската корона и ще се допиа до нея.

Великиятъ паша, напълно доволенъ, едвамъ не се прѣсна отъ гордостъ че е спасилъ господарството отъ погибель.

Той рече на каймакамина:

— Ще бждешъ за своитѣ заслуги мютесарифъ, и скоро.

На Вакиль-юзбаши: — Ще бждешъ миралай; вена-
правдно ти си се долилъ въ Сيارга.

На юзбашията на заятитѣ; — Ще те назнача алай-
бей на първиитѣ новѣ вилаетъ.

Похвалитѣ и наградитѣ на заятитѣ, овнитѣ и пашава на конницата, а на народа нищо, даже не му казаха едно благодаря. Защо той се бъркаше не въ своята работа? безъ него би свършили още по-добрѣ; за това има низами, кануни и танзиматъ.

Докараха плѣнниците; тѣ бѣхх осемнадесетъ души. Великий паша попита:

— Кой отъ васъ е Филиппъ Тотю или Фотий?

Глухо мълчаніе. Великий паша се развика:

— Гдѣ е Филиппъ? казвайте!

Единъ отъ плѣнниците низко се поклони:

— Великий, свѣтлий паша, падишахъ българскій!
Филиппа го пѣма между живитѣ; — неговий трупу лежи на дъното на Дунавъ.

— Какъ така?

— Азъ бѣхх при него. Той умираше отъ много ра-